

уловилъ, нѣма какво да правя, но моля те, пусне ме. Азъ съмъ слънцето. Ако не ме пуснешъ отъ сега нататкъ, само нощъ ще бжде. Пъкъ за награда отскубни единъ косъмъ отъ хривата ми, тури го въ една курия и го пази хубаво. Кога имашъ нужда нагрѣй кутията и каквото пожелаешъ ще стане. Само никому нищо не казвай“.

Глупчо така и сторилъ.

Друга нощъ, кога билъ неговъ редъ да пази сѣното, пакъ тако се случило — дошѣла другъ конь съ златна грива и опашка и започналъ да яде сѣното, Той и него хваналъ.

— Пусни ме, рекълъ коньтъ, азъ съмъ месецътъ и трѣбва да свѣтя нощемъ.

Той и него пусналъ, като си взелъ едно влакно отъ гривата му и го запазилъ въ друга кутийка.

Трета нощъ, кога пазелъ сѣното Глупчо, пакъ така станало — хваналъ другъ конь.

— Пусни ме, рекълъ коньтъ, азъ съмъ звезда зорница и трѣбва да показвамъ на хората, кога настѣпва деня, та да тръгнатъ на работа. Той и него пусналъ, като си запазилъ едно влакно отъ гривата му.